

om Posten t. Naar selvsølgelig undtages Posten under Nr. 1, antager jeg, at den under t. maa siges at være den, der med størst Ret finder sin Plads her som Formueforøgelse. Der findes i disse 72,000 Rb. blandt andre en Udgift af 26,000 Rb. til Liniér, som alene indrettes af Hensyn til den saakaldte transiterende Korrespondance. Det har derfor været af den største Interesse at undersøge, om der virkelig var Grund til at gjøre saadanne Udgifter netop under det Synspunkt, om man havde passende Indtægt af de udlagte Penge, og det har da vist sig, at de Liniér, man paa den Maade har bygget for den transiterende Korrespondance, have svaret ganske ypperlig Regning for Statskassen i de 6 forløbne Aar fra 1868 til 1873, i den Grad god Regning, at de i disse Aar have givet Statskassen en Indtægt af 150,000 Rb. Denne Sum er udkommen saaledes, at man betragter Liniérerne som alene værende til for den transiterende Korrespondance; man lagde altsaa Udgifterne til Personalet og Liniérerne over paa den transiterende Korrespondance, imedens man dog benyttede Liniérerne og Personalet ogsaa til den danske Stats egen Korrespondance, dels med Indlandet og dels med Udlandet, og ikke desto mindre gave de en Indtægt af 150,000 Rb. i de forløbne 6 Aar, altsaa af 25,000 Rb. om Aaret. Naar det ærede Medlem nu gjør sin Beregning, maa han tage dette aarlige Overtid med, og han vil da se, at man ved at anvende 72,592 Rb. — jeg tager hele Summen med, naaget kun de 26,000 Rb. ere til en saadan Linie — faar et Udbytte for Statskassen af i hvert Aar 25,000 Rb., som den ellers ikke vilde have havt, thi det er vist, at hvis vi ikke havde tilstrækkelige Liniér for den transiterende Korrespondance, vilde den ikke gaa over Danmark, hvor der er Tale om russisk, preussisk eller hollandsk Korrespondance, men gennem Preussen. Naar altsaa den danske Stat efter indhentede nødtvungne Oplysninger for at konservere et saadant Godde som de 25,000 Rb. og yderligere forøge sine aarlige Indtægter, anvender 72,000 Rb., saa er det vel udlagte Penge. Jeg tror, at denne Sum har al mulig Krav paa at komme til at staa som Formueforøgelse under § 26, thi vist er det, at hvis vi ikke holde disse Liniér i Orden, vil Afgangen i den transiterende Korrespondance tage saaledes til, at vi vel vilde faae Liniér, men intet Udbytte.

Finantsministeren: Ærede Medlemmer! Hende note Forholdet i Almindelighed mellem § 26 og § 10, og navnlig vil det være ganske overflødig at fremhæve for det ærede Medlem, der nys satte sig, og som talte om § 26's enkelte Poster, at der ikke fra min Side er foreslået nogen Forandring i Posteringen. Det er den samme Form, der nu findes, som er overleveret, vel ikke fra Oldtiden, men dog fra tidligere Aar,

og dette er, hvad Jernbaneudgifterne angaar, fuldstændig bekendt for Alle. Med Hensyn til Telegrafspørgsmaalet vil jeg bemærke, at der ganske vist er noget Vilkaarligt, naar man sammenligner, hvad der opføres paa § 26, med de Udgifter, som findes paa § 6 med Hensyn til Postvæsenet. Der er ikke Spørgsmaal om, at Et og Andet, som findes skult paa § 6, jo kunde have sin Plads paa § 26, naar der med Hensyn til Postvæsenet blev fulgt lignende Regler for Posteringen, som der i sin Tid blev fulgt med Hensyn til Telegrafvæsenet. Jeg har ikke Tvivl om, at man tidligere har opstillet Telegrafvæsenet paa denne Paragraf, for at § 6 ikke skulde se altsor lille ud, men naar Alt kommer til Alt, er dette dog ikke saa meget at badle.

Madvig: Da jeg bad om Ordet, var det min Hensigt at takke den ærede Finantsminister for, hvad han har udtalt til det ærede Medlem for 10de Kreds (Sessen) om, at der ikke hvilede noget Tryk paa dette Thing, saa at det skulde skynde sig særlig overordentlig med Finantslovens Behandling. Det ærede Medlem for 10de Kreds gif ud fra, at der kunde indtræffe Uheld og Standsninger med den interimistiske Finantslov, som er forelagt i det andet Thing, og at vi derfor maatte gjøre os færdige inden den 1ste April. Hvis der virkelig skulde indtræde Standsninger eller Uheld med den interimistiske Finantslov, vilde jeg imidlertid slet ikke bynde mig derom, dette Thing vil ingen Skyld have deri. Landstinget har Krav over for Regjeringen og over for det andet Thing paa at faae Finantsloven saaledes, at den her kan blive behandlet ordentlig. Der er intet Sted foreskrevet, i hvor mange Dage vi skulle have den, lige saa lidt som der noget Sted er foreskrevet, i hvor mange Uger og Maanedes det andet Thing skal have den, det høyer til den Slags Ting, hvori der maa vises Smødelommen og en naturlig Sagttagelse af det Sømmelige, som, naar den brister, kan føre til stor Skade. Men hvis man i dette Dieblit standfæde den interimistiske Bevillingslov og saa sagde, at vi absolut maatte votere Finantsloven inden den 31te Marts, siger jeg: Nei, det vedkommer ikke mig og vedkommer ikke det Sted, hvorpaa jeg staar og den Ret, som følger dermed, men det vedkommer dem, som have foranlediget Standsningen. Naar jeg saaledes gaar ud fra, at der ingen saadan Grund er til at faae Finantslovens Behandling særdeles fremskyndet — vi skulle naturligvis fremskynde den, ligesom ethvert os forelagt Arbejde, saa meget som vi kunne, med god Villie og gode Beskræbelse — men, naar der altsaa ikke foreligger nogen særlig Grund hertil fra selve Finantsloven og vor Stilling til den til at skynde os, saa spørger jeg, om der da andetsteds er nogen Grund til at sørge for, at vi blive færdige med Finantslo-